

KELIONĒS KRYPTIS: ŠIAURĒ

KELIONĒS TIKSLAS: LATVIJA

Mēnesio knyga: Andris Kalnozols „Mane vadina Kalendorium“

Papildomas literatūra:

Laima Makupāvela	„Pievagrybių testamentas“	Romanas - talentingai aprašyta tėvynėje „nereikalingų“ žmonių golgota svetur. Einant į platųjį pasaulį laimės ieškoti susipina latvių, lietuvių, slavų ir kitų bėdžių likimai. Romano veiksmas vyksta romantiškoje senojoje Airijoje, kur svetimšaliai pasitinkami kaip darbo jėga.
Laima Kota (Makupāvela)	„Kambarys“	Šiandien jau sunku patikėti, kad taip gyventa prieš keliasdešimt metų: ar tikrai reikėdavo atstovėti eiles prie sviesto ir dešros, o mandarinas visiems vaikams būdavo didžiausias naujametinio dovanų maišelio skanėstas? Sveiki atvykę į komunalinį butą su aštuoniais kambariais ir bendra virtuve, kurio buities kosmose kunkuliuoja gyvenimas: piešiamos garsių paveikslų kopijos, padirbinėjami doleriai, varoma naminukė, siuvami „tikri“ džinsai, teikiamos sekso paslaugos telefonu, kuriami „verslo“ planai, verda ginčai ir suokalbiai.
Nora Ikstena	„Motinos pienas“	1969 - 1989 metai. Sovietinės okupacijos suvaržytoje Latvijoje tarsi pienės pro asfalto įtrūkimus saulės link stiebiasi trapios trijų kartų moterų egzistencijos. Motina, nerandanti savyje jėgų ir motyvų ja būti. Dukra, taip ir negavusi paragauti gyvybės eliksyro – motinos pieno. Motinos motina, pasiruošusi dalintis švelnumu, kurio savo dukrai nepajėgia suteikti sava motina. Trys moterys gyvena skirtingus gyvenimus, regi ir jaučia pasaulį skirtingai, o jų požiūriai atstovauja šalį skirtingais istoriniais laikotarpiais.
Māris Bērniņš	„Švino skonis“	Matis Birkenas – paprastas ir simpatiškas latvių vaikinai, kuris remontuoja butus, skaito knygas, svajoja apie mokslus, myli gyvenimą ir moteris, kol 1940 ir 1941 m. jį užklumpa dvi okupacijos – sovietinė ir nacistinė. Matis toliau dažo sienas, bet nepersidažo nė vienos valdžios spalva. Ilgainiui Matį vis labiau ima persekioti švinas – švinas kaip artėjančios nelaimės nuojauta. Holokausto apokalipsė juk liečia tik žydus, tad ko bijoti doram pacifistui, kurio protėvių linijoje – tik latviškas kraujas?
Dagnija Dreika	„Drugelių lietus“	Kriminaliniame romane „Drugelių lietus“, kurio veiksmas vyksta Jūrmaloje ir Rygoje, autorė atkleidžia, kas vyksta žmonių sielose, apie atsakomybę ir istorinio laikmečio įtaką žmogaus gyvenime. Skaitytojas pamėgs prokurorą Artūrą Limeikį, policijos inspektorių Dienvidą, tyrėją Ruoznieką, žurnalistą Herbertą Margupą už jų sugebėjimus išnarplioti įvairius painius įvykius. Juos suvienija bendras tikslas - kovoti su blogiu ir išaiškinti tiesą.

Inga Gaile	„Graziosios“	Veiksmas prasideda XX a. penktajame dešimtmetyje (įvykiai Ravensbriuko koncentracijos stovykloje, žmogaus egzistencija totalitarizmo sąlygomis), moterų Golgotos keliai tęsiasi iki mūsų amžiaus pradžios. Poetiškas, fragmentuotas metaforiškas tekstas persipina su buitiskais ir atvirais personažų vidiniais monologais. „Graziosios“ - tai romanas, atskleidžiantis karo laikų paliktą trauminę moterų patirtį. Romane pavaizduoti įvykiai – patvirtinti dokumentiniais faktais, tačiau visi veikėjai yra sąlygiški, išgalvoti.
Nils Sakss/ Jurģis Liepnieks	„Mirtis - tai ne pabaiga“	Įtakingos Šapirų šeimos bute Rygoje įvykdoma žmogžudystė – pro atvirą langą profesionalaus snaiperio paleista kulka atima gyvybę jaunai fortepijono mokytojai. Pulkininkas, tyrimui vadovaujantis policijos pareigūnas, neabejoja, kad ieškoti žudiko reikia kur nors netoliese. Tačiau logiškos nusikaltimo versijos viena po kitos veda į aklavietę. Mažame Anglijos miestelyje kalbos terapeutės kabinete nuo karjerą sugriovusio skandalo slepiasi vaikų psichiatrė Sara Redstoun. Dabar didžiausias jos iššūkis – mokyti mažamečius taisyklingai ištarti „r“. Tačiau naujo paciento, nekalbančio berniuko iš disfunkcinės šeimos, akyse ji vėl išvysta tai, kas beveik sugriovė jos gyvenimą.
Māra Zālīte	„Rojaus paukščiai“	Tai šviesus ir drauge liūdnas pasakojimas apie okupuotą vaikystę, apie absurdišką sovietinio kaimo tikrovę XX a. antrojoje pusėje
Arno Jundze	„Raudonasis gyvsidabris“	Romanas atspindi labai platų visuomenės spektrą. Čia skaitytojai susidurs ir su senesnės kartos žmonėmis, po nepriklausomybės gavusiais netikėtą progą galiausiai pasimatyti su į užsienį kadaise priverstais pasitraukti giminaičiais, ir su sovietinio saugumo agentais, ir su įvairiausioms socialinėms grupėms atstovaujančiais nepriklausomybės gynėjais, ir su paskutiniu oju iš miško brolių, kuris, nepripažindamas sovietų valdžios, prasislapstė ištisis penkiasdešimt metų, ir su jaunuoliais, kurie geidžia laimės, tačiau dar nė neįtaria, kokių sunkių išmėginimų jiems atneš pirmieji į laisvę žengiami žingsniai.
Daina Avotiņa	„Anyta“	Ramų latvių šeimos gyvenimą gamtos apsuptyje sugriauna 1940 m. okupacija, karas, tremtys. Netė tyliai kentė rusės anytos užkurtą pragarą, o kai pati tapo anyta, visomis išgalėmis stengėsi padėti jaunai šeimai ir egoistei marčiai, suprasti žmones. Netės išmintis ir gerumas padeda sūnui nepalūžti, o jai pačiai susigrąžinti gimtuosius namus, kur grįžta ramybė.

Eva Martuža	„Petro priesaika“	Latvių prozininkės Evos Martužos romane kaitaliojasi epochos ir veikėjai: Rusijos caras Petras Pirmasis, vokiečių pastorius Ernestas Gliukas, išvertęs į latvių kalbą Bibliją, Gliuko augintinė Marta Skavronska, tapusi Petro Pirmojo žmona Jekaterina Pirmąja, nūdienos latviai. Romane keliami baltų išlikimo, kultūrinio paveldo, kalbos, tikėjimo klausimai. Autorė teigia, jog tai, kas vyko praeityje, siejasi su ateitimi. Tautos patirtis įrašyta latvių ornamentuose, kurie veikia kaip sąmonės matricos.
-------------	----------------------	---